

“Ara toca començar una etapa que plantege conflicte amb l'estat espanyol”

Després del resultat de la conferència nacional d'ERC, Reagrupament.cat continuarà estructurant un corrent crític?

—Primer de tot, és evident que la direcció va guanyar de manera clara i rotunda. Per tant, estan absolutament legitimats per a fer el que fan, i el que creguin que han de fer. La militància els ha autoritzat a continuar.

Dit això, podem anar una mica més enllà i constatar unes quantes coses. La primera: des que nosaltres hem aparegut, ens han anatemitzat, ens han dit de tot i que no érem ningú quantitativament. Doncs, bé, la conferència demostra que, si més no, un 22% dels militants ha donat suport a la nostra esmena a la totalitat. I no és negligible que un 9% hi hagi votat en blanc; no ens ha votat, però tampoc no ha votat en contra. Per tant, un de cada tres militants discrepa de la manera com es fan les coses.

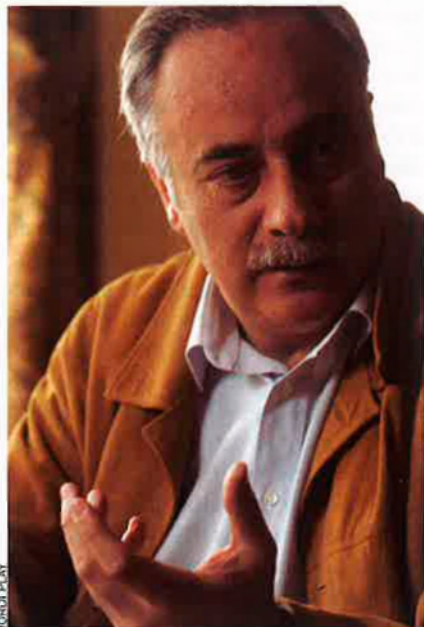
També podem constatar, i ho diu la direcció, que la ponència oficial que finalment s'aprova no té res a veure amb la inicial i introdueix moltes de les coses que havíem reivindicat. Per tant, d'alguna manera, per poder aprovar la ponència oficial han hagut de fer canvis substancials.

—En aquest aspecte, Reagrupament.cat se sent satisfet, o l'objectiu és, més enllà de modificacions estratègiques, aconseguir un canvi dels lideratges?

—Des del primer dia vam dir que ens constituïem en sector crític, justament, per canviar el rumb de les coses. Anem aconseguint alguns canvis, com a mínim des del punt de vista teòric, que ja és molt. Ara veurem si el que ens han promès a la conferència (fer una nova llei de política lingüística, o obtenir un finançament que posi fi a l'espòli fiscal, etc.) es compleix.

—Dieu que la conferència la va guanyar la direcció, però sembla que considereu un èxit la vostra acció?

—Sense dubte, la direcció mateix ha

L'ex-conseller Joan Carretero (Trep, Pallars Jussà, 1955) és la cara visible de Reagrupament.cat, el corrent crític que ha fet un primer torcebraç amb la direcció d'ERC a la conferència nacional del 20 d'octubre.

reconegut que nosaltres els hem obligat a canviar determinades actituds, si més no des del punt de vista teòric. Ningú no s'hauria imaginat, quan ja era feta aquesta ponència oficial, que s'acabaria parlant d'un referèndum el 2014, i això s'hi ha acabat incloent a darrera hora. Serà una proposta més o menys de cara a la galeria, però almenys hi és. Si fas un recordatori d'allò que deien fa quatre

mesos i ho compares amb el que diuen ara hi ha un canvi substancial. Recordo una solemne declaració de Carod i de Puigcercós dient que durant la legislatura no parlarien ni una sola vegada com a partit, només com a membres del govern. Els obliguem a canviar de discurs, a canviar d'actitud i —esperem, també— a canviar de pràctiques.

—Aquest procés de canvi de què parlu, cap on creieu que s'ha d'adreçar?

—Cap a algunes de les propostes que hem fet nosaltres, més concretes i a curt termini, com ara que Esquerra Republicana sigui el pal de paller de tot l'independentisme. Que no es quedi ancorada en els fidels a la ideologia de l'actual direcció. Si un diari —que no és precisament independentista— diu que a les seves enquestes surt que un 34% de ciutadans de Catalunya volen la independència... home, almenys, el primer objectiu ha de ser fer les passes per tenir aquest 34% amb nosaltres. A hores d'ara no en tenim ni la meitat! Per tant, alguna cosa ens falla.

—I com els voleu atreure, aquests ciutadans?

—Una de les coses que proposem és fer una candidatura que en diem de *dignitat nacional*, que arplegui al voltant d'Esquerra moltes persones independents, clarament sobiranistes, que potser no comparteixen exactament l'actual tàctica d'Esquerra, però sí que comparteixen l'objectiu final. Jo crec que això trencaria aquest cicle a la baixa que ha començat.

—Voleu que allò que s'anomena *eix nacional* passi davant del social?

—Sense cap mena de dubte. Sempre hem defensat que Esquerra Republicana només pot reforçar l'eix nacional, entre més coses, perquè l'eix dret-esquerra resta molt condicionat —pel fet d'ésser una colònia de l'estat espanyol— a la nostra capacitat de finançament i de competències. Per tant, si no resollem l'eix nacional no resoldrem mai l'eix social. Amb l'espòli fiscal que hem

de suportar, com podem fer polítiques socials? Si els països que disposen de recursos propis ja tenen dificultats per a aplicar polítiques socials, com n'hem de poder aplicar nosaltres, que no tenim aquests recursos.

—**El model de partit que proposeu seria similar al de l'SNP (el Partit Nacional Escocès), que aplega l'independentisme escocès, més enllà de la tendència ideològica?**

—Bé, sempre ho hem preconitzat. És que d'una altra manera no té sentit. No pot ser que nosaltres només vulguem jugar en un camp, el de la presumpta esquerra nacional, i menystinguem tot un seguit de gent, que potser no té aquest *leitmotiv*, sinó que es mou en l'eix nacional. I els diem: "No vingueu amb nosaltres, que no us hi volem." Aquesta és una de les coses que hem defensat com a alternativa a la situació actual.

—**Però, a diferència d'Escòcia, a Catalunya hi ha Convergència, que a més a més, de l'oposició estant, sembla haver radicalitzat el discurs nacional. Aquest canvi de prioritats que proposeu a Esquerra tindria espai?**

—Em sembla evident que Convergència, des que va ser fundada, ha apostat per l'autonomia, per la regeneració d'Espanya, i que mai, mai, mai no ha apostat per la independència. Per tant, no hi ha ningú que es cregui que un petit maquillatge sobiranista de Convergència el converteixi en un partit independentista.

Tenim un segment de la població que es declara independentista. Doncs, si més no, anem a buscar aquests vots. I si fem el 34% jo diria que seríem la primera força política a Catalunya, no? En canvi, em sembla que el que aconseguim a marxar forçades és ser cada vegada més semblants als altres partits. Fa l'efecte que allò que érem fa quatre anys: les mans netes, l'aire fresc, la radicalitat democràtica, l'ètica en la política... s'ha desdibuixat i ens hem anat assimilant a la resta.

—**Per a Reagrupament.cat, aquest procés d'assimilació que descriuiu té camí de retorn?**

—Hem entrat en una dinàmica que em recorda molt quan parlaves amb els convergents i et deien: "De fet, jo vull el mateix que tu, però ara no pot ser. Voleu córrer massa, cal anar més a

poc a poc. Tant de bo que demà poguésser..." Ara, a part que ens han dit de tot, deixant de banda la part pejorativa, ens diuen que "ara no toca, que tenim massa pressa". És exactament igual.

Ser al govern ha acabat convertint-se en l'objectiu prioritari, com ho va ser per a Convergència o el PSC. I als altres objectius, hi responen amb un "jo també ho vull, però ara no molestis; ara ens dediquem a la gestió de la pluja fina..." Fa la impressió que la direcció d'Esquerra Republicana fa allò que els altres partits van fer a la transició: deixar anar llast ideològic. Això que al logotip només s'hi vegi "Esquerra", i en canvi "Republicana" i "de Catalunya" ja no, és un procés similar al que va fer el PSOE quan va llençar el marxisme i el federalisme i es va fer monàrquic. Per ser gestors acceptats de l'*statu quo* llencem ideologia i objectius. Aquest és el drama. Ara per ara, no es fa explícitament, però sí a la pràctica diària.

—**Si doneu prioritat a l'eix nacional no us serà més difícil d'arribar a la població més impermeable, tradicionalment, als discurs sobiranista?**

—Comparteixo part del diagnòstic de l'actual direcció. Però no en comparteixo el tractament. Sempre he cregut que l'objectiu d'un partit ha de ser estar al govern. Nosaltres no ens vam queixar en el moment que es va constituir el govern, sinó en el moment que vam començar a dir les mateixes coses que han dit tota la vida els del PSC o, fins i tot, els ideòlegs de Ciudadanos. Aquests països, igual que el PSC, sempre han contraposat gestió a reivindicació nacional. Nosaltres diem que s'ha de fer tot alhora. És compatible una bona gestió amb l'ambició nacional. Però el que hem vist a l'inici d'aquest segon tripartit és que els nostres dirigents arriben a verbalitzar el mateix que diuen els de Ciudadanos: "Només ens dedicarem a allò que interessa a la gent." Consideren un fet que a la gent no li interessa el tema nacional.

No compartim que calgui renunciar a allò que defensem, mentre que el PSC no renuncia a res: continua anant a les festes de la Hispanitat i no s'han d'empassar cap gripau.

—**Quins gripaus us heu empassat?**

—Per exemple, hem tolerat una humiliació innecessària. Per què no hem de tenir el conseller primer? Som tan

animals que ho acceptem, tot i fer nosaltres president Montilla. I ens foten aquesta entelèquia de *conseller de la Vice-presidència!* Nosaltres no vam fer Montilla *coordinador general de la presidència de la Generalitat*, eh que no?

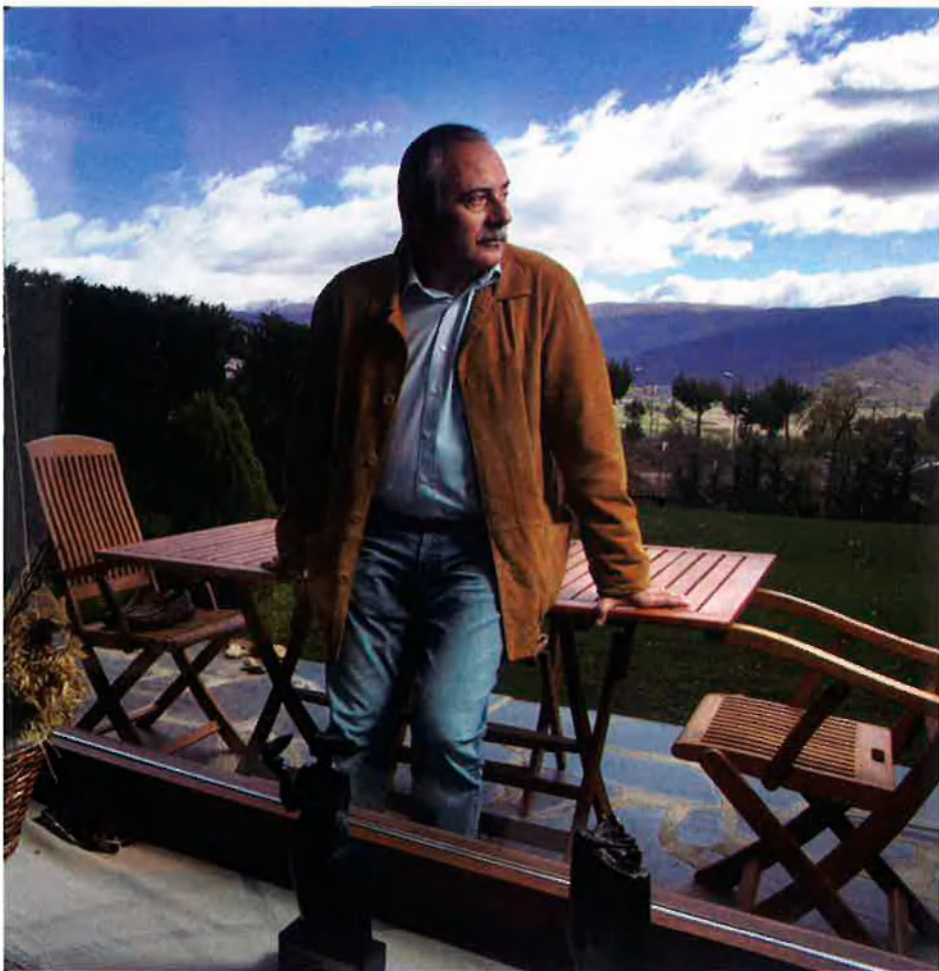
És un exemple anecdòtic, però que indica el grau de submissió respecte al PSC. I és indicatiu que nosaltres hàgim de renunciar als nostres principis per a poder fer gestió. Aquí comença la discrepància amb la nostra presència a l'actual govern...

—**Continueu defensant, malgrat els canvis que heu vist apuntar a la conferència nacional, que Esquerra encara és satèl·lit del PSC?**

—A veure, si fem cas literal d'allò que s'ha dit a la conferència, doncs evidentment que no.

—**En què han millorat, doncs?**

—Fa quatre mesos, com deia, dius a Carod-Rovira que es pronunciï a favor d'un referèndum, i ni el 2014 ni el 2044. Ara també ens asseguren que la

presència al govern ens durà una nova llei de política lingüística... Tinc ganes de veure quan la plantegen i com. O com plantegen el canvi de model de finançament que ens acosti al concert econòmic. Si ho fan, haurà valgut la pena ser al govern. Si tot això passa, em trauré el barret i els felicitaré.

—Això ha estat un primer round per a mesurar les forces amb vista al congrés d'Esquerra, el 2008?

—Amb dos mandats n'hi ha prou perquè una persona dugui endavant el seu projecte. Per tant, aquesta direcció arribarà al congrés de 2008 amb 12 anys. Però, a més a més, membres importants d'aquesta direcció ja formaven part cabdal de la direcció del Colom i la Rahola. Hi ha qui ja fa vint anys que és a l'executiva del partit. Cal un canvi.

Com ja he dit algunes altres vegades, aquesta direcció ha tingut coses molt positives. Ha estat capaç de dur-nos de 13 diputats a 23. Però crec que han tocat sostre. Ara cal una nova direcció

capaç de passar de 20 a 40. Això demana un canvi d'estil, amb gent disposada a entrar en una nova etapa que requereix més sacrificis, més capacitat de confrontació, de conflicte. Per avançar cap a la independència, ara toca començar una etapa que plantegi conflicte amb l'estat espanyol. Aplaudint les gràcies del Zapatero i del Rubalcaba no anem enlloc.

—Aquesta voluntat de relleu de la direcció que defenseu, serveix igualment per als dos líders principals del partit, Carod-Rovira i Puigercós?

—Tots dos han anat plegats. Durant l'aventura del Colom i la Rahola, van anar junts amb el Colom per tombar l'Hortalà, van estar a la direcció del partit tots els anys del Colom, hi han estat aquests anys a la direcció. Per tant, crec sincerament que s'haurien de plantejar de deixar pas a nova gent.

—Amb l'altre sector crític, Esquerra Independentista, quina mena de relació hi té, Reagrupament.cat?

—Vam donar suport absolut a les

esmenes d'El, com vam acordar. Ara bé, passa que els números no acaben de quadrar. Però vaja, no entrarem en polèmiques. Sigui com sigui, EI té moltes virtuts i també ha posat en qüestió determinades coses de la direcció. És un moviment diferent del nostre. Nosaltres som gent sense càrrecs institucionals. El seu moviment, en canvi, en els hàbits és més semblant als de l'actual direcció, perquè s'hi han format. Per tant, tenim enfocaments diferents. Ni millors ni pitjors, diferents.

—Si allò que no funciona a Esquerra, a parer de Reagrupament.cat, no es resol, pot acabar sorgint una nova formació que reculli el descontentament que denuncieu?

—A veure, a Prada [a la Universitat Catalana d'Estiu] vaig dir una cosa tan evident...! Hi ha un gruix de gent que vol molt més per a Catalunya. I si Esquerra deixa de ser l'eina fonamental per a aconseguir això, hi haurà qui buscarà una nova eina. Però és que això ja ha passat! A les eleccions municipals passades, una cosa que es diu les CUP, a molts llocs ja van passar davant d'Esquerra. Als llocs on Esquerra Republicana no fa bé la feina, i hi ha la condició, es comencen a muntar coses alternatives...

—Vistes les posicions, creieu que el congrés de 2008 pacificarà la situació interna d'ERC?

—Desitjaria que al proper congrés no hi hagués d'haver confrontacions semblants a les actuals de la conferència. M'agradaria que la direcció deixés pas a nova gent i es fes una candidatura unitària que recollís les diverses sensibilitats. Si això no és així, i nosaltres continuem rebent nous suports, ens haurem de plantejar una candidatura alternativa.

—Us agradaria tenir una participació destacada en una futura direcció?

—No. M'agradaria, i ho dic de veritat, ser un militant orgullós d'allò que fa ERC, com ho he estat durant molts anys. Voldria treure pit davant dels militants dels altres partits i poder dir que som els que anem bé. Voldria recuperar aquest orgull de la militància d'Esquerra que jo crec que, en bona part, s'ha perdut.

Enric Rimbau